

Nejsoucí a jsoucí

Chceme-li se zabývat tím, co není „jsoucí“, můžeme mít) – podle převládajícího přesvědčení – na mysli jen dvojí: buď to „nejsoucí“ chápeme jako jen zdánlivě jsoucí, ve skutečnosti však nejsoucí, anebo to chápeme jako jen zdánlivě nejsoucí, ve skutečnosti však jsoucí. Tak to vidí logik: cokoli, o čem můžeme myslit a mluvit, cokoli, co můžeme učinit svým „tématem“, je buď jsoucí nebo nejsoucí. Tertium non datur – jiná možnost tu není. Jak se k tomuto dilematu vlastně staví „méontologie“? Na první pohled je zřejmé, že taková „disciplína“, má-li vůbec mít nějaký smysl, nemůže chtít „nejsoucí“ zkoumat jako „opravdu nejsoucí“ v onom tradičním (a vpravdě redukcionistickém) smyslu, tj. tak, že „nejsoucí“ bude chápat jako opak „jsoucího“. Zbývá tedy jediný možný, ale naprosto nezbytný krok: podrobit pojetí toho, o čem budeme říkat, že „jest“ (nebo že „není“), hlubšímu rozboru a kritice. To, že srovnávací jazykovědci zjistili, že většině indoevropských jazyků je společný jede důležitý rys, totiž nepravidelnost tvarů slovesa býti, a že odhalili, že tyto různost tvarů má svůj historický původ v jakémsi dodatečném srůstu tvarů několika odlišných sloves, která se vztahovala k různým „časům“ (totiž k minulosti, přítomnosti a budoucnosti), má obrovský význam právě pro naši problematiku.

(Písek, 100207-2.)